

Őszi spleen

*Az őszutón, mint dermedt napraforgó,
minden szavam bukott király immár.
Karjába zár a tompaság, s künn vár
az agg idő s egy fáradt fényű bolygó.*

*Minden szavam bukott király immár;
s míg ködbe vész két néma koncra váró:
az agg idő s egy fáradt fényű bolygó,
kifosztva állok, kedvem is sivár.*

*S míg ködbe vész két néma koncra váró,
az églakóknak jár csak napsugár . . .
Kifosztva állok, kedvem is sivár,
ezért komor dalom, a fényre vágó.*

*Az églakóknak jár csak napsugár!
Közöttük élni írnak volna most jó,
ezért komor dalom, a fényre vágó,
s e holt vidéken tétlen körbejár.*

Úton

*Távoli most már minden. Nézd, ez Trákia földje!
Álmos ciprusok őrzik a parton a víz ölelését,
s fáradt égi vitorlát bontnak a vágyak a szélben.
Büntetlen lehet-é ily bánatos tájat imádni?*

Gargara szirtjén*

*Gargara szirtjén álltam elégszer; fájt a valóság
olykor messzire vitt hát képzeletem: tova innen,
vissza a csillagokig. Szép hont ott lehet a lélek.
Itt csak bős vihar érhet. Senki se szánjon ezért most!
Látod, halk dalom így is időtlen, víg ragyogással
tör fel a légbe, s a végtelen űrnek nyugta fogadja.*

* Aratosz DIOTIMOSZ című költeménye után

A győztes

*Furcsa az-ember. Bátran vívja naponta tusáit
vad szók túlerejével — s még csak a szíve se dobban,
hogyha csatát nyer. Szótlan várja a parton a díszkar:
fásult győztest úgyse vidított fel soha dalnok.*

Blaue Blumen

*Hisz mind kinyíltatok, midőn a csend
szétszórta apró titkait körém;
azóta bolygok álmok hajlatán
hasztalanul — bár hív egy légi rét
meglelni rajt magányom ékeit.*

*Virágok ök. Athajlanak a lét
vizén üdén, de csokruk már nehéz
és hervatag lesz, hogyha földet ér.
Hát rettegek: kezemben tört azúr,
s míg lépkedek, a léptem szirma hull.*

*Lásd, vakmerőség volt ez, alkotóm,
fakó szavak közé bedobni őt,
kit kék kezed font kéklő éjen át,
s oly messzi — túl a hús Uranuson,
hogy hangja itt már társra nem talál.*

In dubio pro reo

*A nappal fürge, fényruhás suhanc,
ellopja sorra legszebb álmaink,
hát réveteg bolyongunk — semmi más
nem kell nekünk, csak illó pillanat.*

*Siess talányos éj, jöjj vaksötét!
Nyútt érveink ha mind elalszanak,
a vágy lesz úr a mozdulat felett,
s így újrasző az ében csend ölén*

*hütünk sok tűnő égi képzetet.
Egy sóhaj közben titkos útra kél
meglelni végre vesztett kincseink.*

*De jaj, vad fények törnek újra ránk,
és hús valót hint árnyaink köré
a reggel — s léptünk máris unt-derűs.*